

CONCLUSIONS DE LES JORNADES 'UN ESBORRANY DE PAÍS'

Fundacions Darder-Mascaró. Juny 2017

Balanç històric

- El mallorquinisme no ha estat capaç d'esdevenir majoritari políticament ni de construir una eina política capaç de guanyar eleccions ni de servir com a eina de poder útil. Ha guanyat espais d'hegemonia cultural i ha estat capaç d'arrossegar altres actors i sectors polítics a les seves tesis.
- La subalternitat respecte als projectes nascuts a Catalunya han suposat un problema de cara a aconseguir crear un projecte polític majoritari.
- Les mobilitzacions per la llengua, el territori i els drets socials han estat una potent eina de construcció d'identitat i de creació de societat civil, però gairebé sempre han tengut un caràcter reactiu.
- A les darreres eleccions s'observa un canvi en el perfil del votant dels partits mallorquinistes, en especial MÉS, que s'acosta més al perfil d'identificació general de la societat mallorquina i manco al perfil clàssic nacionalista del PSM.

Línies estratègiques

- Capacitat de construir consensos, crear transversalitat i sentit comú. Obtenir suports diversos (semblar-se al màxim al país) que es cohesionin entorn d'un projecte polític específic. Els consensos no tenen perquè ser al 100% sobiranistes, però sí que han de servir per a superar l'*status quo* cap a la sobirania plena: nou pacte polític, competències en ports i aeroports, fiscalitat diferenciada, competències en matèria laboral i altres.
- Construir una nova majoria entorn a un «Bloc Nacional Alternatiu» i de ruptura en base a un gran objectiu estratègic de mínims i compartit. Aconseguir l'agrupament de les diverses forces transformadores i potencialment transformadores entorn a reivindicacions concretes. Vertebrar majories allà on sigui possible, més enllà dels partits.
- S'han d'afegir nous elements vertebradors del «ser» mallorquí a més de la llengua i la cultura: insularitat i territori, dos àmbits que afecten directament a les condicions de vida de la gent. Incidir en els elements que puguin ser més útils de cara a crear tensió amb l'Estat i ajudar a ampliar el «nosaltres» enfront d'un «ells» cada cop més petit i allunyat.
- Cal fer arribar el missatge a les capes castellanoparlants, si cal amb castellà. La llengua

catalana ha de ser el seu patrimoni també, i per fer-ho cal crear un relat de país que també interpel·li a aquests sectors, a la seva cosmovisió i les seves aportacions dins la història de Mallorca.

- Lligar sobirania amb millora efectiva de les condicions de vida, progrés i justícia social. Fer èmfasi en el potencial com a mitjà per aconseguir-ho, i no tant com a finalitat en si mateixa. Un sobiranisme «útil».

- Passar de la denúncia a les propostes. Impulsar lluites de masses, transversals i participar en els moviments que ajudin a assolir hegemonia. No quedar-se en l'eslògan ni amb les propostes que solament comptin amb un suport de minories. Cal fer travessar el gruix de la ciutadania mallorquina cap a postures auto-centrades que galvanitzin el terreny per a la consecució de la sobirania plena.

- Reforçar la xarxa cívica del país. Sense una societat civil independent, forta, arrelada i amb capacitat mobilitzadora la construcció nacional esdevé gairebé impossible sense un estat. S'ha de prioritzar la tasca a Palma i la seva àrea metropolitana que és on es concentra més de la meitat de la població i on és juga el resultat. Per això cal construir lideratges potents que ajudin a connectar amb aquests nous sectors. Com també cal promocionar les «persones-pont», líders o representants de les comunitats d'aquestes zones que ajudin al sobiranisme a créixer dins ambients fins ara impermeables. El factor social és la clau de volta per assolir hegemonia a la zona metropolitana.

- Cal un major esforç per projectar-se a l'exterior. Cal donar a conèixer el «problema mallorquí/balear» a nivell espanyol i europeu. Cal fer-se present als mitjans, cal ser imaginatius per fer-se un lloc dins el disputat espai mediàtic estatal. Per això és necessari impulsar un conflicte nacional significatiu que alhora que serveixi per a fer créixer internament aquest Bloc Nacional Alternatiu; també li doni projecció a fora de les Balears i reforci la dicotomia «centre-perifèria» del tauler polític mallorquí.

Discurs/relat

- Fer èmfasi en el sobiranisme com a terme superador dels «ismes» nacionals clàssics i que no han estat capaços d'arribar a una majoria social a Mallorca. Sobiranisme com a eina de lluita contra la globalització i el neoliberalisme. Caràcter instrumental del sobiranisme. Aconseguir una estructura estatal pròpia com a mitjà per aconseguir una societat justa.

- Utilitzar el subjecte-poble insular, Mallorca com a Pàtria. Mallorca com a idea-força i símbol. Complementar-ho amb un projecte polític compartit de futur per a Illes Balears.

- Relat basat en la democràcia, bon govern i cohesió social com a eines de vertebració de la

societat.

- El mallorquinisme ha de tenir vocació de majoria social. Ha de ser un projecte polític basat en aconseguir la igualtat d'oportunitats per a tots els ciutadans del país. La base de l'acció política ha de ser el discurs econòmic cap a la prosperitat compartida.
- S'ha de normalitzar i no «patriotitzar» les eines de cohesió com la llengua.
- Incorporar al relat sobre qui som les aportacions de la immigració a Mallorca, així com bona part del seu bagatge. Generar espais polítics i associatius amb col·lectius de parla materna no catalana.
- Defugir els marcs clàssics de confrontació nacional i simbòlica. Nou marc identitari més flexible, sense lleialtats absolutes, més líquid i adaptable a les característiques culturals, lingüístiques i identitàries realment existents a les Illes Balears. Ha de ser capaç de fer saltar les contradiccions del dominant, evitant els temes i confrontacions on aquest es sent més còmode i segur.
- La ciutadania com a centre de l'acció política. País lliure d'homes i dones lliures. Patriotisme republicà enfront de nacionalisme dels estat-nació i del passat. Identificar l'alliberament nacional amb alliberament en tots els camps de les persones, entre ells i destacat, l'alliberament de les dones i els seus cossos. Nova forma de pensar la individualitat dins el col·lectiu, no des de l'individualisme complet sinó de les persones com a éssers no autosuficients sense la seva inserció dins la col·lectivitat.
- S'ha de passar del resistencialisme nacionalista a la normalitat del fet nacional. De la lluita més simbòlica a actuacions centrades en millorar la vida dels nostres conciutadans. La lluita per la cultura s'ha d'enfocar com a lluita contra la desigualtat.

Projectes supra-insulars

- Partim del reconeixement de cada Illa com a subjecte polític propi. En conseqüència serà el poble de cada una de les Illes qui haurà de decidir el seu projecte polític de futur. Però seria de tota lògica apostar per que les forces polítiques i la societat civil de cada Illa negociessin una comunitat d'interesos polítics, econòmics, lingüístics i culturals pel procés de transició i lluita cap a una sobirania plena.
- Qualsevol projecte de Països Catalans s'ha d'entendre com una articulació de processos de cooperació i de reconeixement mutu, no finalista ni teleològic. El camí és del de concebre'ls com una comunitat d'interès i la millor eina per a reforçar aquest patriotisme cívic que pregonam, aquesta via per aconseguir que els drets dels nostres ciutadans siguin respectats i

garantits.

- Els tres eixos de relació entre els distints països de parla catalana han de ser: comunitat d'intercanvi cultural, cooperativa política en base a greuges compartits i d'economia d'escala.
- Major projecció europea de les Illes Balears. Els sobiranisme illenc ha de prendre partit de forma decidida i sense por per un model europeu alternatiu en base a la nostra realitat: un territori del sud, mediterrani, insular, turístic i amb totes les limitacions, greuges, problemes i oportunitats que representa per Europa.
- S'han d'articular coalicions supra-insulars estables tant de cara a les eleccions europees com també a nivell estatal estricte. Són massa les dificultats i problemes que tenim per separat com per no coordinar-nos al màxim entre els distints actors polítics de les nacions sense estat d'Espanya. S'han d'ocupar i ser presents a tots els espais de poder que afecten al dia a dia i a la vida dels nostres ciutadans: des de l'ajuntament fins al Parlament Europeu.

I per ser-hi s'han d'abordar les estratègies i tàctiques que es considerin més adients i viables per a cada àmbit, sense apriorismes ideològics ni prevencions prepolítiques.